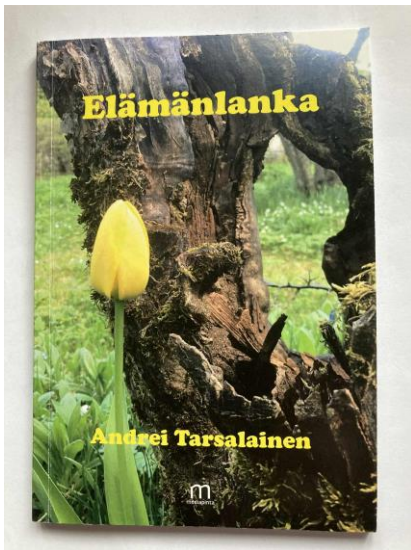

Andrei Tarsalainen: Elämänlanka

Andrei Tarsalainen: Elämänlanka. Lyhytlyriikkaa. Tampere: Mediapinta, 2025.

Teksti: Linnea Alho

Kaunis ja sitkeä elämänlanka

Elämänlanka on kääntäjä, toimittaja ja runoilija Andrei Tarsalaisen viimeiseksi jäänyt runokokoelma. Teos kertoo lähestyvästä kuolemasta – mutta nimensä mukaisesti myös elämästä.

Maailmassa, joka on täynnä julmuutta ja jossa toisaalta kuolema yritetään kieltää, runoilijan katse on toisenlainen: inhimillinen, intiimi. Tietoinen kuoleman lähestyminen ei ole kuitenkaan helppoa, vaan tekstistä välittyy halu vielä kokea, olla ja nähdä. *Elämänlanka* onkin puutarhan marjapensasiin kietoutuva, vaikeasti hävitettävä ja sitkeä rikkakasvi.

Tarsalainen on aiemmin julkaissut muun muassa haikuja sisältävän, luonnosta ja antiikin mytologiasta ammentavan runokokoelman *Seitsemäs kukka* (2017, Reuna). Haikun aforismimaisuus ja kirkkaankuulaat runokuvat ovat läsnä myös *Elämänlangan* runoissa.

Muuttolintujen huudot
aamunkoitossa -
Maailman sielun huokaus

Elämänlangan loppupuolella haikumainen eleganttius väistyy, kun runominä purkaa ärtymystään nykymaailmaan ja ihmiskuntaan. Toisaalta ärtymys on samaistuttavaa ja inhimillistä; se kertoo välittämisestä. Pienestä epätasaisuudesta huolimatta teos sisältää kymmeniä huikean kauniita runoja, jotka ovat tiiviitä muodoltaan ja syviä sanomaltaan.

Inkerinsuomalaisen Tarsalaisen tuotannossa tulee esiin historian käännteissä varjoon jääneitä näkökulmia suomensukuisten ihmisten kohtaloista rajojen eri puolilla, kuten teoksessa *Lapsuuteni sillat – muistoja lapsuuteni ja nuoruuteni Leningradista* (2013, Interworld).

Elämänlangassa aistin jotakin sellaista, josta virolainen semiootikko ja kirjailija Valdur Mikita puhuu itämerensuomalaisena osana psyykettä. *Elämänlangassa* itämerensuomalaisuutta henkii yhteiselo luonnon kanssa. Luonto ei ole vain symboli, vaan se on elossa runominän rinnalla.

*Pitkospuiden alla
virtaa ääneti puro.
Kun kuuntelen sitä,
minustakin tulee tyyni.*

Vuodenkierto on teoksessa lanka, jolla elämä punotaan yhteen. Vuodenkierto on myös perinteisten haikurunojen elementti. Runominän toiveena on saada kokea vielä ”tämä sama yö seuraavana talvena” ja ”jätän perinnöksi kevääseen kielot, kesään laineiden liplatuksen ja syksyyn vaahteran ruskalehdet”.

Syyspuolen runoissa on haikeutta ja surua, toisaalta yhteyden kokemusta kaloihin, muuttolintuihin, hämähäkkeihin ja kuoleviin kasveihin. Talven kohdalla luontoteeman rinnalle astuu henkisen todellisuuden luonne – unenomaisuus.

*Tähän maailmaan
minä synnyin kuin uni uneen ja kerran
katoan kuin usva aamuun.*

Kirsikkapuiden kukkiessa, kuoleman ollessa jo lähellä, runoilijan katse kääntyy jaettuun elämään rakkaiden kanssa ja ihmeelliseen kohtaamiseen rakastetun kanssa. Vaikeassa maailmanajassa, jossa elämme, Tarsalaisen runo rakkaudesta koskettaa:

*Teet maailmastani
paremman ja suuremman,
teenkö samaa sinulle?*

Jos osaisimme aina rakastaa näin ja kysyä toiselta tämän kysymyksen, millainen paikka maailma olisikaan! Kokoelman runot ovat ilmiselvästi helmiä myös kirjallisuusterapeuttiseen työhön.

Elämänlangan viimeisessä runossa runon minä on valmis: hän on sanansa sanonut. Runon myötä maailmasta poistuu mies, joka on elänyt täydesti ja rakastanut täydesti.

Teksti: Linnea Alho